

žinu tako posebno i broj zaprimljenih bala. Tužitelj, međutim, ne pruža nikakve dokaze u pravcu da je njegov kupac primio veću količinu robe od fakturirane, pa čak ni određeno, ne tvrdi da mu je kupac saopćio koliko je robe, odnosno bala, stvarno primio i u kojoj težini. S obzirom na to tužitelj nije pružio dokaze da /pod pretpostavkom da je doista predao na prijevoz veću količinu robe od one koja je utvrđena vaganjem od strane tuženika/ nije imao mogućnosti da od svoga kupca naplati čitavu kupovninu.

Ukoliko je dakle i postojala tuženikova krivnja zato što količinu robe nije tačno utvrdio, nije u postupku utvrđeno da je šteta koja je nastala za tužitelja uzročna posljedica tuženikova propusta.

L.H.

Bilješka. - Može se zastupati i drugo stajalište: Čl.64 ZPŽ-a normira dužnost željeznice da na zahtjev pošiljaoca utvrdi u tovarnom listu težinu; ona je to dužna i bez zahtjeva, ako težina nije naznačena u tovarnom listu. Ova zakonska dužnost željeznice ulazi u ugovor o prijevozu kao obveza, čije neispunjenje ili neuredno ispunjenje ovlašćuje imaooca prava na zahtjev za naknadu ev. štete po načelima imovinskog prava. Na tom se temelji veoma rasprostranjeni običaj da stranke iz distancionog ugovora o kupoprodaji ugovaraju službenu odvagu željeznice kao mjerodavnu za odnose iz ugovora. Slabljenje odgovornosti željeznice za posljedice propusta obveze da utvrdi težinu moglo bi štetno djelovati na sigurnost u prometu. Otvara se pitanje da li se i kakva se posebna diligentia mora nametnuti stranci, koja je naložila željeznici da službeno utvrdi težinu pošiljke, da bi takva stranka mogla protiv željeznice istaknuti zahtjev u slučaju kad joj je zbog neuredno ispunjene obveze željeznice nastala šteta.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 22.XI 1962.

Vijeće: Zvone Rihtman, dr Dušan Arneri, dr Emilije Pallua

Odgovornost broдача za teret - Producirana isprava brođareva kojoj protivna stranka ne prigovori predstavlja dovoljan dokaz o činjenicama koje su i u ispravi navedene

Teretnicom R 10 od 22.II 1961. preuzeo je tuženik na prijevoz iz Singapura u Rijeku svojim brodom "Velebit" 314 bala sirove gume. Tužitelj prednik /tužitelj osiguranik/ primio je svega 311 bala, pa je tužitelj, koji je svom osiguraniku isplatio nastali osigurani slučaj, ustao regresnim zahtjevom protiv

tuženika, zahtijevajući tužbom naknadu pretrpljene štete. U sporu se na strani tužiteljevoj umiješalo i poduzeće Lučka skladišta, Rijeka, kao stvarni primalac tereta od broдача.

Pobijanom presudom odbijen je tužitelj sa svojim zahtjevom, jer je prvostepeni sud na temelju izvedenih dokaza našao da je tuženik dokazao, da je teret po teretnici R 10 predao u redu umješaču.

Protiv presude žalili se tužitelj zbog povreda čl. 343, 344 i 245 ZPP, jer da je u prvostepenoj presudi sud utvrdio kao nespornu činjenicu da je brod iskrcao prema tuženikovim broječkim listićima svu količinu gume koju je ukrcao, a da ta činjenica niti je nesporna, niti je bila predmetom dokazivanja; zbog toga da se po stajalištu žalitelja pobijana presuda ne može ispitati. Zasnivajući na toj pretpostavci tvrdnju, da je brod predao sav teret prema teretnici, prvostepeni sud je prema žalbi pogriješio, jer da činjenično stanje u tom pravcu nije utvrđeno, a kako je ono bilo odlučno i za primjenu prava, to da je sud izvršio i treću povredu zbog koje se tužitelj žalio.

U odgovoru na žalbu tuženik podupire prvostepenu presudu kao i tokom parnica, ali se žalio što je prvostepeni sud tečajem dokaznog postupka smatrao da je tužitelj izvršio protest zbog neuredne predaje tereta, pa navalio tuženiku teret dokaza o protivnom. U vezi s time tuženik smatra da žalbu treba odbiti već i stoga što tuženik nije dokazao da od tužitelja nije primio nedostajuće tri bale.

Drugostepeni sud je žalbu odbio.

Tuženik je već u odgovoru na tužbu naveo da je guma iz teretnice R 10 bila u Singapuru ukrcana zajedno s gumom iz teretnica br. R 3, R 7, R 13 i R 14 u brodskom skladištu br. 2; s lagačkom listom /Stowage list/ sastavljenom od brodskog sлагаča u Singapuru ponudio je dokaz o činjenici da je u brodskom skladištu br. 2 bilo u Singapuru ukrcano pet partija gume i među kojima i M.R.L. 274, koja odgovara sadržaju sporne teretnice u ukupnoj količini od 1863 bale. Povodom navaljenog mu tereta dokaza, tuženik je kontradiktorno sastavljenim brojačkim listićima ponudio dokaz da je iz skladišta br. 2 iskrcao svih 1863 bale gume, s tim što su se među pojedinim partijama verificirale neznatne razlike, koje se međusobno potiru, te ne utječu na ukupno iskrcaanu količinu.

Ni tužitelj, ni njegov umješač nisu tokom parnice prigovorili navedenim ispravama, pa kako se u sporu radilo o gumi iskrcaanoj iz brodskog skladišta br. 2, i samo se na nju, u smislu izvedenog dokaznog postupka, odnosi obrazloženje pobijane presude, to je prvostepeni sud - s obzirom na dokaz izveden neosporenom ispravom, kojom se dokazuje da je^u brodsko skla-

dište br.2 bilo u Singaporu ukrcano 1863 bale gume - smio u presudi utvrditi da je ukrcana količina gume među strankama nesporna. Očigledno je da se ta konstatacija ne odnosi na gumu, koja je bila ukrcana u drugim brodskim skladištima, koja nije predmet ovog spora. Zbog toga ne stoji žaliteljeva tvrdnja da se presuda ne može ispitati zbog počinjene bitne povrede; naprotiv se presuda, s obzirom na izvedene dokaze, može u cijelosti ispitati i činjenično stanje, koliko je to potrebno za donošenje pravilne odluke u sporu, potpuno utvrditi.

S obzirom na izneseno prvostepeni sud nije počinio povredu iz ni jednog od uzroka na koje se žalba poziva. Navedenim dokaznim ispravama tuženik je dokazao da je tužiteljevu umješaču predao sve u Singaporu ukrcane 1893 bale gume, koje su u potpunosti pokrivala svih pet partija, među kojima i onu zbog koje je došlo do spora. Zbog toga za štetu koju tužitelj trpi, tuženik ne može odgovarati, pa je pobijanu presudu, kojom je tako i odlučeno, valjalo u cijelosti potvrditi, uz tužiteljevu obvezu da tuženiku plati troškove drugostepenog postupka, koji se sastoji iz plaćanja takse na odgovor na žalbu /čl.143 ZPP/.

Z.R.

VIŠI PRIVREDNI SUD NR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 30.I 1963.

Vijeće: Gabro Badovinac, dr Dušan Arneri, Radomir Buzuk

Ukrcaj tereta - Brodar je dužan nadoknaditi štetu krcatelju, ako u ugovoreno vrijeme ne stavi brod na raspolaganje za ukrcaj tereta - Zakašnjenje postavljanje broda zbog carinskog postupka, pa makar taj postupak bio i rigorozan, ne predstavlja višu silu, te štetne posljedice zakašnjenja snosi brodar

Tužitelj je krcatelj, a tuženik brodar. Među strankama je nesporno da je za dan 6.XII 1961. za prvu smjenu bio planiran ukrcaj na brod "Lastovo", i da je krcatelj pribavio potrebnu radnu snagu za ukrcaj ugovorenog tereta na brod, no da brod nije u ugovoreno vrijeme bio na odredjenom mjestu radi ukrcaja, te da stoga tužitelj trpi utuženu štetu za zadržavanje radne snage potrebne za ukrcaj. Prvostepeni sud nije uvažio prigovor tuženika da je do nestavljanja broda na raspolaganje za ukrcaj tužitelju došlo zbog zadržavanja broda od strane carinskih vlasti radi pregleda broda.

Protiv prvostepene presude žali se tuženik. Drugostepeni sud je žalbu odbio sa slijedećim obrazloženjem: